

fuldstændig Hjemmel — der er heller ikke hidtil nogen, der har bestridt det.

Disse Forhandlinger fandt altsaa Sted den 11. November, og nu skulde saa mit Realitetssvar til Hr. Berning komme. Denne havde allerede i Skrivelse af 30. Oktober — som jeg først fik den 3. November og samme Dag besvarede — anmodet om at modtage en Redegørelse med Paavisning af Beslutningens Lovlighed. Overfor almindelige Forbrydere eller overfor Forbrydere, hvis Intelligens i blot mindre væsentlig Grad maa anses for svækket, eller som ikke vil være i Stand til at faa det rette Indtryk af Forhandlinger, som føres her i Folketinget, vilde jeg ikke have gjort det, jeg nu gjorde overfor Hr. Berning. Jeg sendte ham nemlig Fortrykket af samtlige Forhandlinger her i Folketinget. Det gjorde jeg, fordi jeg vidste, at han var i Besiddelse af saa megen Intelligens, at han fuldstændig vilde kunne forstaa, hvad der blev sagt under disse Forhandlinger, vilde kunne se, hvilken Stilling man indtog fra de forskellige Sider, og derefter vilde kunne overveje, hvorvidt han ønskede at forhandle nærmere med mig eller ønskede stadig at faa dette Spørgsmaal bragt frem for Domstolene. Det var jo slet ikke givet, at Hr. Berning, naar han saa, hvorledes man fra alle Sider — ja, det ærede Medlem Hr. Rytter sagde ganske vist ingenting, men man maatte nærmest opfatte det, som om han ikke var uenig med de ærede Medlemmer, der tog Ordet — i Realiteten var enig om, at denne Mand burde interneres, og fra forskellige Sider tilføjede, at man hurtigst muligt burde sørge for at faa Lovhjemmel dertil, vilde fastholde sit Standpunkt.

Hr. Berning meddelte imidlertid den 19. November som Svar paa dette, at han fastholdt sit Krav om at faa prøvet Beslutningens Lovlighed. Nu forbigik — ja, det er maaske ikke rigtigt udtrykt —, men nu nævnte det ærede Medlem Hr. Rytter ikke — og kan for saa vidt heller ikke nævne det, som det er mundtlige Forhandlinger, det sigter til —, men det ærede Medlem nævnte altsaa ikke Indholdet af de Samtaler, jeg har ført med Hr. Bernings Svoger, senere ogsaa med Højesteretssagfører Ulf Hansen. De Meddelelser, jeg fik fra Berning, de Udtalelser, der kom fra hans Svoger og senere fra Højesteretssagfører Ulf Hansen, gik ud paa, at det, det hele Tiden var Berning om at gøre, det var at faa den hurtigst mulige endelige Afgørelse af, hvorvidt han kunde spærres inde senere eller ej. Højesteretssagfører Ulf Hansen sagde udtrykkelig til mig: Det, det kommer ham an

paa, er slet ikke Spørgsmaalet, om han eventuelt kan faa Erstatning for den Tid; nej, det er, at han hurtigst muligt kan faa en Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt han skal interneres eller ej; for den Spænding, han gaar i, virker saadan og saadan paa ham.

Og nu vil jeg gerne bede det ærede Medlem Hr. Rytter og andre ærede Medlemmer se paa, hvordan Situationen laa for mig paa det Tidspunkt. Paa det Tidspunkt havde jeg forhandlet med Partiordførerne i begge Ting, forelagt dette Lovforslag og fra alle Sider faaet Tilsagn om, at man var enig om at arbejde med paa det Grundlag. Det er muligt, jeg saa har været for godtroende, det er muligt, jeg ikke har regnet tilstrækkeligt med alle de Vanskeligheder, det ærede Medlem Hr. Rytter kunde og vilde rejse. Men i hvert Fald, efter den Forhandling, der fandt Sted, maatte jeg tro; at der meget hurtig kunde gennemføres et Forslag om Umyndiggørelse, hvorefter hans Sag vilde komme frem, og jeg maatte endvidere tro, at han ad denne Vej meget hurtigere vilde faa Domstolenes Undersøgelse og Afgørelse af, hvorvidt han burde interneres som umyndig, end ad den anden Vej, han nu har fulgt, ved at anlægge Sag mod Justitsministeriet, idet det var givet, at hvis en saadan Sag gik Justitsministeriet imod, maatte den gaa til Højesteret og vare, ikke Aar og Dag, som det ærede Medlem Hr. Rytter antydede, men i hvert Fald vare Maaneder, til Februar eller Marts, det er jeg ikke helt klar over.

Det er ud fra det Grundlag, jeg har forhandlet baade med Hr. Bernings Svoger og med Højesteretssagfører Ulf Hansen, og det var derfor, Hr. Berning ikke fik den frie Proces lige efter Folketingsforhandlingerne; han vilde under ingen Omstændigheder have faaet den før, for jeg vidste ikke, hvad jeg vilde gøre, før vi var naaet til 11. November.

Det ærede Medlem Hr. Rytter spurgte i denne Forbindelse, hvad jeg mente med, „naar man ikke straks meddelte Berning fri Proces“. Det kan godt være, at dette Udtryk er uheldigt, men jeg sigtede til de Forhandlinger, jeg har omtalt; „straks derefter“ skulde der maaske have staaet.

Under Forhandlingen med Svogeren, sidste Gang da Svogeren rejste det Spørgsmaal, om han ikke maatte faa Lov til at faa Berning ud og anbringe ham ude, hvad jeg naturligvis ikke turde gaa med til, og under Forhandlingerne med Højesteretssagfører Ulf Hansen sagde de begge, at de, naar Sagen laa saaledes, vilde tale med Berning og høre,